

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται:
Διευθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀθ ἡ ν α ς

ΕΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Μαρτίου 1902. Ὁφείλοντες δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες τὰ ἔγγραφοι συνδρομητὰ τὰ ἀποστείλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ τὰ ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς ἢ ταχυδρομικοῦ δελετηρίου πρὸς τὸν συντάκτην κ. Γεώρ. Κ. Γάγαρον.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ δεκαετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπαρταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

26 Μαρτίου 1902

Νέα ληστεία εἰς Νεγάδες.—Ὁ φόβος τῶν κατοίκων.—Ἡ αἰωνία πληγὴ καταστροφῆς τῆς Ἡπείρου.—Τί δέον γενέσθαι.—Ὁ Ὀσμὰν παῖς καὶ τὰ μέτρα.—Αἱ δημοσιεύσεις.

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομίδα (28 τρέχοντος), περὶ τὴν 11 1)2 ὥραν τουρκικτὶ λησταί εἰσῆλθον εἰς τὸ χωρίον τοῦ Ζιχγορίου Νεγάδες καὶ κατέλαβον τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Κύρκας ἐν Βουκουρεστίῳ νῦν περὶ πηδουμῶντος. Εὐτυχῶς αἱ γυναῖκες ἀντιληφθεῖσαι τοῦ κινδύνου κατῴρθωσαν νὰ διαφύγῃ τῶν χειρῶν τῶν κακούργων ἐξελθοῦσαι διὰ μυστικῆς θύρας. Τότε οἱ λησταὶ ἐπεδόθησαν εἰς λεηλασίαν τοῦ οἴκου ἀφαιρέσαντες κοσμήματα ἐνδύματα καὶ πᾶν ὅ,τι ἄλλο ἠδύνατο νὰ φέρωσι μεθ' ἑαυτῶν. Ὡς ἐκ τούτου οἱ κάτοικοι τῶν Νεγάδων καὶ τῶν ἄλλων χωρίων ἐν γένει τῆς Ἡπείρου ἤρχισαν νὰ καταλαμβάνονται ἐκ νέου ὑπὸ φόβου, ὅτι τὸ θέρος δὲν θὰ παρέλθῃ ἄνευ τῆς μίστιγος τῆς λεηστείας ἥτις ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἤρχισε νὰ λυμνίζεται πάλιν τὴν Ἡπείρου. Ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν, μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου εἶχε κῆπος κοπάσει τὸ ρεῦμα τῆς λεηστείας. Οἱ δὲ κάτοικοι εἶχον ἀναθιρρήσει καὶ ἀποβάλλει πλέον τὸν φόβον τῆς πλήρους καταστροφῆς τοῦ τόπου ὑπὸ τῶν ληστῶν. Μετὰ τὸν πόλεμον ὅμως ἐπανῆλθεν ἡ προτέρη κατάστασις, διότι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τίποτε ἄλλο δὲν ἀκούομεν ἢ κρούσματα λεηστείας, ὅτε μὲν εἰς Παγγώνιον, ὅτε δὲ εἰς Ζιχγορίον κτλ. Δὲν πῆρῃθον εἰσέτι τρεῖς μῆνες ἀφ' ὅτου ἐτέρη συμμορία εἰσέβαλεν εἰς Λιεσκοθέσιον καὶ ἰδοὺ νέα κρούσματα. Ἐὰν δὲ κρίνωμεν ἐκ τούτου ἀναντιρρήτως τὸ θέρος δὲν θὰ παρέλθῃ ἐν ἡσυχίᾳ. Ἀλλοτε ὑπετίθετο ὅτι οἱ εἰς Ἡπείρου εἰσβάλλοντες λησταὶ ἦσαν ἐκ τῶν σταυραετῶν τοῦ πολέμου καὶ τῆς Ἑθνικῆς Ἑταιρίας. Τοῦτο ἀπεδείχθη ἀναληθές διότι αἱ συμμορίαι σχηματίζονται ἐνταῦθα ἐξ Ἀλβανῶν καὶ βλαχοποιμένων, οἵτινες ἀφ' ὧν ἀρπάσωσι χρήματα ἢ ἄλλα πολύτιμα ἀντικείμενα ἐπανερχόμενοι πάλιν εἰς τὰς ἐστίας τῶν καὶ διάγουσιν εἰρηκὸν βίον. Φαίνεται ὅτι τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα λαμβάνονται ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν δὲν εἰσὶν ἐπαρκῆ πρὸς ἐξάλειψιν τῆς λεηστείας. Μέχρι τοῦδε, ἐξ ὧν γνωρίζω, λαμβάνονται τὰ ἐξῆς μέτρα. «Ἀμα ἐμφανισθῇ συμμορία εἰς τι μέρος στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα ἐξαπαστελλόμενον πρὸς καταδίωξιν καταλύει εἰς τὰ χωρία τρωγοπίνον εἰς βάρος τῶν κατοίκων καὶ διὰ δαρμὸν καὶ ἄλλων καταπίεσεων ζητεῖ τὴν ἀνακάλυψιν καὶ παράδοσιν τῶν ληστῶν ἀπὸ τοῦς κατοίκους καὶ τοῦς ἀγροφύλακας. Πολλάκις ἐλάβομεν ἀφ' ὧν νὰ κακίσωμεν τὸ μέτρον τοῦτο καὶ νὰ υποδείξωμεν τί ἔδει νὰ γίνῃ ὅπως προληφθῇ καὶ θεραπευθῇ τὸ κακὸν ὅπερ μαστίζει τὴν Ἡπει-

ρον. Ἀτυχῶς ἄχρι τοῦδε οὐδὲν ἐγένετο. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον καὶ πάλιν λαμβάομεν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τῆς Α. Ε. τοῦ βαλῇ Ὀσμὰν παῖς ἐπὶ τῆς καταστάσεως ἥτις δημιουργεῖται ἐκ τῆς ἐμφάνσεως συχνῶν συμμοριῶν. Οἱ κάτοικοι ἀφ' ἐνὸς πένονται ἐκ τῆς φυσικῆς τοῦ ἐδάφους ἀπορίας καὶ τῆς αὐστηρᾶς καὶ ἐπαχθοῦς φορολογίας, ἐξ ἄλλου δὲν εἶε ἀπληρογέμενοι καὶ τῆς φ. β. β. μίστιγος τῆς λεηστείας ἥτις πλὴν τῆς περιουσίας καταστρέφει καὶ τὴν ζωὴν. Πολλάκις μᾶς ἐδόθη περίστασις νὰ ἐπαινέσωμεν τὴν εἰς πᾶσαν περίστασιν ἐνέργειαν καὶ δικαίαν προσωπικὴν ἐπέμβασιν τοῦ Ὀσμὰν παῖς, δὲν ὁμολογῶμεν δὲ ὅτι θέλει προσωπικῶς ἐξετάσει καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ ἐξασφαλίσαι τὴν ἡσυχίαν τῶν κατοίκων.

Σὰς εἶχον ἤδη γράψαι περὶ τῶν σκηνῶν Φιλιππῶν καὶ τῶν προμηθευτῶν τῆς φρουρᾶς καὶ θεωρῶ περιττὸν νὰ ἐπανέλθω. Γέλωτα ὅμως προξενοῦν αἱ ὑπὸ τινῶν εὐρωπαϊκῶν καὶ Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων δημοσιευόμεναι ἀνακρίβειαι καὶ τὰ μυθεύματα ἅτινα ὄχι μόνον δὲν ὠφελοῦσιν ἀλλὰ καὶ βλάπτουσιν ἐν γένει τὸν τόπον καὶ τὰ πρόσωπα.

Ἡ κόμη Μπάγια χάρις τῷ ἐν Σώκῃ τῆς Ἀνατολῆς μεγαλεμπόρῳ κ. Ἰωάννῃ Κολέντζου θὰ ἀποκτήτῃ κρήνην ἐντὸς τῆς κόμης. Ὁ κ. Καλλέντζος περὶ πηδουμῶντος πρὸ ἔτους ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ πατρίδι καὶ ἀναγνωρίσας τὴν ἑλλειψιν ταύτην ἀπεφάσισε νὰ διαθέσῃ 400 λίρας τουρκικὰς διὰ τὴν κατασκευὴν δεξαμενῶν καὶ διὰ τὴν διὰ σιδηρῶν σωλῶνων μεταφορὰν τῶν ὑδάτων ἐντὸς τοῦ χωρίου καὶ ἰδίως τῶν κρηνῶν Γκοτσοβάρη καὶ Κρύας Βρύσης εἰς θέσιν Κρανιῆς.

Καὶ ὁ αὐταδέλφος κ. Ἀπόστολος Καλλέντζος ἀπεφάσισε νὰ κοσμήσῃ τὸ χωρίον τοῦ με ἐκκρεμῆς μέγα ὠρολόγιον.

Ἀναγράφοντες εὐχαρίστως τὰς εὐγενεῖς ταῦτας δωρεὰς εὐχόμεθα ὅπως ταχέως ἴδωμεν μίμησιν παρ' ἄλλων φιλοπατρίδων εἰς ἄλλα ἐπιφελέστερα ἔργα παρέχοντα ἐργασίαν εἰς τόσα δυστυχῆ πλάσματα. Ταῦτα συστάσονται εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν καλλιέργειαν τῆς ἀμπελοποιίας, τῆς σιροτροφίας καὶ τῶν ὀπωροφόρων δένδρων.

ΕΚ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

Ἡ ἀσφάλεια τῆς Ἐπαρχίας Δελβίνου.—Ὁ γιούρμπας καὶ τὰ αἰτία τῆς τοιαύτης καταστάσεως.—Πρέπει νὰ μετατεθῇ ἐκεῖθεν καὶ νὰ ἐξετασθῇ τὰ γινόμενα.

Μετὰ τὰς ἐξηκριβωμένας εἰδήσεις σου ἐξ Ἰωαννίνων, ὅσοι ἀφορᾷ τὴν ἐπαρχίαν Δελβίνου κτλ. ἔχομεν νὰ σοὶ μεταδώσωμεν τὰ ἀκόλουθα, τὰ ὁποῖα με ἐπληροφόρησε πρόσωπον κάλλιστα γνωρίζων τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὡς ἐκεῖθεν καταγόμενον καὶ ἤδη διαμένον ἐνταῦθα ἀκουσῶς.

Οὐδέποτε, μοὶ εἶπεν, ἡ ἐπαρχία μου θὰ ἀπολαύσῃ σχετικῆς καὶ ἡσυχίας, ἐφ' ὅσον διατελεῖ ὡς γιούρμπας ὁ νῦν Ἰμβραῆμ. ἐφ' ὅσον ὁ ὁποῖος εἶνε ἀνικνότερος καὶ δειλότερος, ἐκτός δὲ τούτου ἔχει ἐχθροὺς πολλοὺς εἰς τὸν τόπον καθ' ὅσον εἶνε ἐκ τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας καὶ ἔχει οἰκογενειακὰ μίστη (χασμιλίκι) καὶ διὰ τοῦτο, ἵνα ἐκθέτωσιν αὐτὸν οἱ ἐχθροὶ τοῦ θὰ κακοποιῶσι τοὺς χριστιανούς, ἐνῶ αὐτὸς δὲν θὰ τολμᾷ νὰ ἐξέλθῃ πρὸς καταδίωξιν. Ὅσάκις, μοὶ ἐβεβαίουν ὁ φίλος μου οὗτος, ἐξέρχεται διὰ λόγους ὑψη-

ρίαιας, θὰ προσλάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ ὅλην τὴν φρουρὰν Δελβίνου καὶ πλὴν τούτων δύο ἢ τρεῖς μπέηδες καὶ ἀγάδες, ὡς προσφάτως, ὅπου μετέβη εἰς Μουρσί, δι' ἣν σκηνὴν θὰ σὰς διηγηθῶ παρακάτω. προσέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὸν Μοχαμέτ βέη καὶ Μουχαρέμ ἀγὰ Γκιστάρη μετὰ τὰ παλληκάρια τῶν. Τυχάνει δὲ τῆς προστασίας τοῦ Ἀλλὰε παῖς Ἰωαννίνων καὶ ἐνεκα τούτου ἀδιαφορεῖ διὰ τὰ περὶ αὐτὸν καὶ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ συμβαίνοντα. Τὸ ἐπανελάβα, ἐν ὅσῳ εἶνε γιούρμπας ἐν Δελβίνῳ ὁ νῦν Ἰμβραῆμ ἐφ' ὅσον μὴ περιμένετε ἡσυχίαν εἰς τὸν τόπον, καθ' ὅσον, ὡς ἀκούω, καὶ ὁ καϊμακάμης εἶνε ὁ τύπος τῆς ἀνικανότητος καὶ τῆς ἀναισχύντου ρουσφετουργίας, κατ' ἄκραν ἀντίθεσιν πρὸς τὸν προκατόχον του τὸν νῦν Δούρου.

Ἰδοὺ δὲ ἡ ἐν Μουρσί σκηνή, δευτέρα, ἐντὸς ὀλίγου χρόνου, εἰς τὸ ἴδιον μέρος.

Ὁ προστατευόμενος ὑπὸ τοῦ γιούρμπας φυγόδικος Τζέλιο Καρουφύλης εἶχεν ἐκεῖ κεκρυμμένον τὸ ποίμνιόν του μετ' ἄλλων ὅπως ἀποφύγῃ τὸ τζελέπικο (φόρον τῶν ζώων). Οἱ ἀρμόδιοι ὑπάλληλοι ἀνεκάλυψαν τοῦτο καὶ διότι ἠθέλησιν νὰ τὸ κατὰσχῶσι κατὰ τὸν νόμον εὔρον εἰς ἀμοιβὴν τῶν τὸν θάνατον· εὐτυχῶς ὅμως ἐφρονεύθη καὶ ὁ εἰρημένος Τζέλιος, εἶνε δὲ ὁ περιβόητος ἐκείνος, ὁ ἀπογυμνώσας τὸ πτωχὸ Δροβιανιτόπουλο.

Ἀφ' οὗ δὲ οἱ φυγόδοκοι τυγχάνουσι τῆς προστασίας τῶν ἀρχῶν καὶ δὴ τοῦ διοικητοῦ τῆς χωροφυλακῆς, ὡς εἴρηται περὶ τοῦ φονευθέντος Τζέλιου, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ ἀσφάλεια εἰς τὸν τόπον καὶ τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα νὰ μὴ ἀποθρασυνθῶσιν, ἔστω καὶ πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ Δελβίνου, δηλαδὴ τῶν ὁμμάτων τοῦ γιούρμπας καὶ καϊμακάμη καὶ λοιπῶν νὰ ξεφορτώνουν φορτίξ, ὡς πρὸ τινος ἐπραξαν, ἀφαιρέσαντες ὁλόκληρον φόρτωμα ζακχάρεως ἐνὸς ἀγωγέως ἐκ Σωτήρας.

Ἡ ἐν Ἀθήναις ἐδρεύουσα Ζάππειος ἐπιτροπὴ λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὰς συχνὰς ἀναφορὰς τῶν κατοίκων Λαμπόβου τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος τοῦ Ζάππα ἀπεφάσισε νὰ πραγματοποιήσῃ τὰς ὑπὲρ τοῦ Λαμπόβου διατάξεις τῆς διαθήκης, ἥτοι νὰ προβῇ εἰς τὸν διορισμὸν ἱατροῦ, τὴν ἰδρύσιν ὑφ' ἑκτενῆρος, τὸν διορισμὸν διδασκάλων κτλ. Ἀρχὴν ἔκαμε διὰ τοῦ διορισμοῦ ἱατροῦ καὶ ὡς τοιοῦτον διώρισε τὸν διακεκριμένον ἐπιστήμονα κ. Δημ. Α. Παναγιωτίδην ἐξέχοντα ἱατρὸν καὶ διαπρεπὴ λόγιον, γνωστὸν δὲ εἰς τὰς ἐπαρχίας Ἀργυροκάστρου, Δελβίνου, Παρναυθίας καὶ Μ. Μουχαρίτιου. Σὺν τῇ τοῦ Ἀσκληπιοῦ τέχνῃ ὁ διακεκριμένος οὗτος Ἡπειρώτης κατέγινεν ἀπὸ 20 περίπου ἐτῶν καὶ εἰς συλλογὴν ἀπείρου γλωσσικῆς ὕλης, δημοτῶν ἀσμάτων, παρρημιῶν, ἐθιμῶν κτλ. ἢ κατὰ σωρείας ἀπέστειλεν εἰς τὸν ἐν Κων. πόλει φιλολογικὸν Σύλλογον, ὅστις πολλάκις ἐδράβευσεν αὐτόν. Εἰς τὰ ἐκδοθέντα δελτία ἐπήγεσε τὸν κ. Παναγιωτίδην διὰ τοὺς ἀπύτους κόπους καὶ τὸν ἀσκον ἥλον ὃν δεικνύει πρὸς διευκρίνησιν πολλῶν σκοτεινῶν τῆς Ἡπειρωτικῆς ἱστορίας μερῶν εἰς ἣν ὀλίγοι ἀσχοιοῦνται. Αἱ διαφοροὶ συλλογαὶ αὐτοῦ, αἱ ἀρχαιολογικαὶ διατριβαὶ τοῦ, αἱ λαογραφίαι τοῦ αἱ πολλοῦ λόγου ἀξία συμβάλλουσιν εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ γεωγραφίαν τῶν γεωτέρων χρόνων. Αἱ συλλογαὶ αὐτοῦ μαρτυροῦσιν ὅτι ὁ Ἀσκλη-

Ἡ Μεγάλη Δούκισσα Μαρία, ἀδιστάστως λαφάρῃ, εὐρίσκειται εἰς ἀνάμνησιν. — Ἐπιβαίον τῆς ἰδιοκτεντοῦ αὐτοῦ θαλασσοῦ «Λιάν» νεχώρησε χθές ἐκ Πειραιῶς εἰς δούξ τοῦ Οὐλδεαβούργου Φρειδερίκου Ἀβουσσίου, συνεχίζον τὸ ἀνὰ τοὺς ἀνατολικούς λιμένας ταξίδιον αὐτοῦ. — Διὰ τοῦ αὐστριακοῦ ἀρμοπολοῦ «Εὐμρόν» τῆς ἐταιρίας Λούδ ἀφίκοντο 50 περίπου τέλει τῆς ἐν Βιέννῃ Ἐπιστημονικῆς Ἑταιρίας. Ἦ ξένου οὗτοι, ἀφοῦ ἐπισκεφθῶσι τὰς ἐν Ἀλβανίας ἀρχαιοφύτας, καὶ μεταβαθὶ κατόπιν ἐν τῶν Δελφῶν, τὴν Ὀλυμπίαν καὶ τὰ ἄλλα ἐξολογώτερα ἐν Ἑλλάδι ἀρχαιολογικά μέρη. — Ἀφίχθη προχθὲς τὴν ὁσπέραν μὲ τὴν ἐσπερινὴν μάζοστοχίαν ἐκ Πατρῶν ἡ ἀρχιδούκισσα Ἐλισάβετ ματ τοῦ συζύγου τῆς πρίγκηπος *Ουανος τοῦ Βΐνδιακρατῆ, ἐγγονῇ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας Φραγκίσκου καὶ θυγατρί τῆς ἀρχιδούκισσας Στεφανίας, νυμφευθεῖσα πρό ὀλίγων μηνῶν καὶ ἀκολουθομένη ὑπὸ τεσσάρων ἀκαμψιπλῶν καὶ ἐνὸς ὁδοῦ Ἀυστριακοῦ. Ἐξελθὼν τοῦς ὑψηλοὺς ξένους εἰς τὸν σταθὸν Ἀθηνῶν ὁ πρεσβευτὴς τῆς Αὐστρίας κ. Μπούλαν. Τὴν 4ην κ. μ. μετέβησαν ὁ Βασιλεὺς καὶ Βασίλισσα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας ἵα νὰ ἐπισκεφθῶσι τὴν Ἀρχιδούκισσαν καὶ τὸν υἱόν τῆς, διέμειναν δὲ παρ' αὐτοῖς περὶ τὸν τέταρτον τῆς ὥρας συνδιαλεγόμενοι περὶ τὸν ἐκπέπαιον των. Βραδύτερον ἐπισκεφθὲν αὐτοὺς ὁ Διόδοχος μετὰ τῆς πριγκίπισσας Σοφίας. — Ὅριστε προχθὲς τὴν πρωΐαν ἡ γενικὴ ἐπιθεώρησις τοῦ στρατοῦ ὑπὸ τοῦ Διαδόχου. Καὶ καταρτῶν ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς ἐπεθεώρησε τὸ σύνταγμα τὸν, κατόπιν τὸν πεζικὸν σύνταγμα, τὸ 9ον εὐζώνικον τάγμα καὶ τέλος τὸ Β. Νοσοκομειῶν τῶν Παροπηγημάτων. Ἐξελογώθητε δὲ καθ' ὅλην τὴν ἑδοδομένην τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν ἄλλων σωμάτων. Ὁ Διόδοχος μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του πρὸς τοὺς διοικητὰς τῶν σωμάτων, εἰσδοχῆς δὲ εἰς αὐτὸν καὶ τοὺς κ. κ. αξιωματικοὺς, ὅτι, ἂν ἴδωσιν παρόμοια, θά τοὺς ἤκουστο. Ἐκ τῶν αξιωματικῶν τινες ὑπέβαλον παραπάνω καὶ παρατηρήθησαν νὰ τὰ ὑποβάλουν καὶ ἐγγράφως. Ἐκ δὲ τῶν ὑπαξιωματικῶν πολλοὶ ἐξ ὧν τῶν συνταγμάτων, λαβοῦντε καὶ οὗτοι τὴν ἰδίαν ἐπιστάτην. — Ὁ λιμεναρχὴ Βόλου ἐπηλερώθη πρὸς τὸν ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν, ὅτι, μετ' ὧν τοὺς κόπους τοῦ ναυποσωστικοῦ, ὅν κατεσφράβη ἡ ἀκμὴ ἡ ἀνάγκη τοῦ «Νηγεῖου», καθόσον πλὴν τοῦ ὅτι εἶνε ἡ πῆρυξ αὐτοῦ ἐσφραγισμένη μετὰ τῶν βράχων ἀλλὰ καὶ μέγα τεμάχων βράχων ἔχει εἰσχωρήσει ἐντός τοῦ πλοίου τὸ ὅπτιον προὔκειται καὶ τὸ ἐκ 5 μέτρων μέγα ῥήγμα. — Κατόπιν πολλῶν παραπάνω τῶν Γάλλων περιηγητῶν, ὃς ὅπτιον μετὰ πολλῶν κόπων καθάρουν ἀπὸ τῆς παραλίας τῆς Ἐπιδόρου νὰ μεταβαίνουν εἰς Ναύπλιον, τὸν ὑπουργεῖον τῆς Παίδεας συνέστησεν εἰς τοὺς Ἐσωτερικῶν τὴν ταχίστην παράσχεσιν τῶν ἐργασιῶν τῆς ἀπὸ Ναυπλίου μέχρι τοῦ Θεάτορος τῆς Ἐπιδόρου κατασκευαζομένης ῥῆξ νῆσο.

ἀμαξίτης οδοῦ. — Τὴν προσεχὴ Κυριακὴν ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς τὸ ἀτμόπλοιο «Πέλωψ», εὐπρινος ἐπιβαίνουν οἱ ἐξ Ἑλλάδος μεταβαίνοντες εἰς Ἱεροσόλυμα προσκυνηταί. Μεταξὺ αὐτῶν καταλέγεται καὶ ὁ ἐν τῇ Πανεπιστημίᾳ καθηγητὴς κ. Λάμπρος καὶ πολλὰ ἄλλα ἐκλεκτὰ πρόσωπα. — Αἱ ἐργασίαι τῆς Βουλῆς περατοῦνται αὔριον ἢ μεθαύριον ψηφίζομένου τοῦ προϋπολογισμοῦ κατόπιν ἐπελθούσης συνεννόησεως μεταξὺ Κυβερνήσεως καὶ ἀντιπολιτευσεως εἰς τοὺς βουλευτὰς ἐδόθη πρόσθετος ἀποζημίωσις δραχ. 1,000 εἰς ἕκαστον.

ΛΟΓΟΣ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ Π. ΛΑΜΠΡΟΥ

(καθ. τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου)

Ἐκφωνηθεὶς τὴν 25 Μαρτίου.

(συνέχεια)

Καὶ ἐθρήνησαν ἔπειτα ὁμοίως αἱ Ἀθηναίαι τὴν ἄλωσιν αὐτῶν καὶ δῆλουν ὑπὸ τοῦ Σύλλα, ὅτε οἱ πρεσβεύται τῶν πολιορκουμένων Ἀθηναίων ἐνόμισαν, ὅτι ἡ πόλις ἤδυνάτο νὰ σωθῇ διὰ μότων τῶν προγόνων, καὶ σεμνολογούμενοι ὑπερίμνητον τὸν ἀγέρωχον Ῥωμαῖον τὸν Θησέα καὶ τὸν Εὐμόλπον καὶ τὰ Μηδικά. «Ἐπάρατε ὀπίσω αὐτοὺς τοὺς λόγους, εἶπε τότε ὁ Σύλλας εἰς τὰ μεγαλουργῶντα ἐκεῖνα ἐξαμβλώματα τῶν ἡρώων τοῦ παρελθόντος. Ἐπάρατε ὀπίσω αὐτοὺς τοὺς λόγους καὶ πηγαίνετε εἰς τὸ καλὸν, διότι ἐγὼ δὲν ἐπέμφθην ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διὰ νὰ διδαχθῶ τὴν ἱστορίαν σας, ἀλλὰ διὰ νὰ ὑποτάξω τοὺς ἀποστάτας». Καὶ ἡ πόλις ἐκυριεύθη οἰκτρῶς, καὶ τὸ αἷμα ἔρρευεν ἀπὸ τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν τόπων μέχρι τοῦ Κεραμικοῦ.

Θεωρῶ καθήκον παντὸς Ἑλλήνος νὰ αναμετρήσῃ τὴν πάτριον ἱστορίαν ἐν ἡμέραις τοιαύταις οἷα ἡ σημεριή. Αἱ μεγάλαι ἐθνικαὶ πανηγύρεις ἐχρῶσι τότε μάλιστα ἀξίαν, ὅταν διδασκώμεθα ἐκ τῶν ἐπιτυχιῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν παθημάτων τοῦ παρελθόντος. Καὶ τὸ παρελθὸν διδάσκει ἡμᾶς ἀκλονήτως, καθ' ἃ εἶδετε ἐκ τῶν προεκτεθέντων παραδειγμάτων, ὅτι ὁ ἐλληνισμὸς ἐμεγαλουργήσῃ καὶ ἠνδραγάθησεν, ὡς αἰεὶ τὰς μεγάλας ἀναμνήσεις τῆς παροχομένης δόξης καὶ τὴν ἀπὸ τῆς πατρὸς θρησκείας ἐλπίδα συνδέσει πρὸς ἰδίαν ἐαυτοῦ θυσίαν καὶ ἀνδραγαθίαν, ὅτι δὲ πάντοτε, ὡς αἰεὶ ἀνέμενεν αὐτὸς ἀδρανῶν τὴν σύμπασαν σωτηρίαν ἀπὸ τῆς ἀλτζονικῆς πεποιθήσεως εἰς τοὺς προγόνους καὶ μόνων τῶν ἐλπίδων ὡς ἀνέθετον εἰς τοὺς ῥεῖα ζώντας Ὀλυμπίους ἢ τὸν θεὸν τῶν Χριστιανῶν, ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ὅχι ἡ νίκη καὶ τὸ μεγαλεῖον, ἀλλ' ἡ συμφορά καὶ ἡ κατασχύνη.

Τὴν μεγάλην ταύτην ἀλήθειαν ἐνόησεν, ὅτε ἐδουλώθη τὸ ἔθνος. Ἐν ταῖς πικραῖς ἐκείναις ἡμέραις εἶδεν ὁ Ἕλλην καταρρέουσιν τὴν δόξαν τοῦ παρελθόντος, βεβηλουμένους τοὺς ναοὺς αὐτοῦ, ἀποπεφρουμένους τὰς οἰκίας, ἐρημούμενα τὰ χωρία, ἀρπαζόμενα τὰ παῖδια, βιαζόμενα τὰς γυναῖκας, ποδοπατουμένην τὴν ἐλευθερίαν.

ὑπὸ τὸ βάρος τῆς οἰκτρῆς ἀνεπὸλησε τοὺς ἀρχαίους χρόνους, καὶ ὁ διδάσκαλος ἐψιθύρισε τὰς σελήνοφώτους νύκτας κρυφὰ εἰς τὸ οὐδ' τοῦ δεδουλωμένου παιδίου ἐντὸς τοῦ μυστικοῦ σχολείου κάτωθεν τῆς εἰκόνος τῆς Παναγίας, κάτωθεν τῆς εἰκόνος τοῦ Ἐσταυρωμένου, ἢ ἐφώτιζε τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῆς ἀνεσπερου κανδήλας, ὅτι ὑπῆρχόν ποτε χρόνοι, καθ' οὓς ἡ το βασιλίσσα τῶν ἐθνῶν ἡ Ἑλλάς, ἥς τῶρα τὸ μέτωπον καθήμασε τὸ στέμμα τὸ ἀκάνθινον. Ἐδίδασκεν, ὅτι, ἂν ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου διέτριβον οἱ ἀθάνατοι, πολὺ μᾶλλον αὐτοῦ ἀθάνατος εἶχε στήσῃ τὸν θρόνον αὐτῆς ἐν αὐτῇ τῇ καρδίᾳ τῶν Ἑλλήνων ἢ θεὰ Ἐλευθερίαν. Ἐδείκνεν εἰς τοὺς παῖδας τὴν θάλασσαν τῆς Σαλαμίνας, τὸ πεδὸν τοῦ Μαραθῶνος, τὸ ὄρος τῆς Βιλαθίστης, ὅπου ἐνίκησεν ὁ Βασίλειος τοὺς Βουλγάρους. Καὶ εἰδείκνεν ἔπειτα ἐν ἀντιθέσει τὴν πύλην τοῦ Ῥωμανοῦ, ὅπου ἐπῆσεν ὁ Κωνσταντῖνος, τὴν ἡμισέληνον ἐπὶ τῆς Ἀγίας Σοφίας, τὸν τουρκικὸν μινάρην ὑψούμενον ὑπὲρ τὸ ἀέτωμα τοῦ

Παρθενῶνος τοῦ Ἰκτίνου καὶ τοῦ Καλλικράτους, τοῦ Φειδίου καὶ τοῦ Περικλέους. Αἱ Ἀθηναίαι καὶ τὸ Βυζάντιον, οἱ δύο πόλοι τοῦ ἐλληνισμοῦ, ἀνεστήθησαν ζωντανοὶ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ὑποδούλου μαθητοῦ, ἀλλ' ὁ ὑπόδουλος διδάσκαλος δὲν εἶπεν εἰς αὐτόν. «Σταύρωσον τὰς χεῖρας· θά σε σώσῃ ὁ Μιλτιάδης καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς, ὁ Ἡράκλειος καὶ ὁ Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος.» Εἶπε μόνον. «Ἴδου οἱ διδάσκαλοί σου καὶ διδάσκαλοί μου· ἐργασθῶμεν, ὅπως ἔλθῃ ἡ ὥρα ν' ἀναδειχθῶμεν ἀντάξιοι αὐτῶν μαθηταί. Ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνη ἡ ὥρα καὶ ζωσθῇς σὺ τὸ ξίφος ὑπὲρ πατρίδος, θὰ σχίσω καὶ ἐγὼ τὸ βιβλίον τῆς ἱστορίας, καὶ εἰς τὰς σελίδας αὐτοῦ θὰ περιτυλίξω τὴν πυρῖν καὶ τὴν σφαῖραν, δι' ἧς θὰ πληξῶ τὸ στήθος τοῦ τυράννου.»

Καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ Ὑψίστου, δούλειον περιβεβλημένος ῥίσον, ἐδάκρυν ἐν τῇ λειτουργίᾳ, βλέπων ἀομμάτους τὰς εἰκόνας τῶν ἁγίων, ὧν τὰς κόγχας εἶχε διατριπῆσαι ἡ λόγχη τοῦ κατακτητοῦ, καὶ ἔτρεμεν εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ ὁ σταυρὸς ὁ ἄλλοτε ἀνίκας τοῖς εὐσεβεῖς κατὰ βαρβάρων δωρούμενος· καὶ ὅτε ἀνεφώνει ἐν τῇ ἐδόμοδι τῶν Παθῶν, περιάγων τὸν Ἐσταυρωμένον. «Προσκυνούμεν σου τὰ πάθη, Χριστέ· δεῖξον ἡμῖν καὶ τὴν ἐνδοξὴν σου ἀνάστασιν», δὲν παρίστατο πρὸ τῆς συγκεκινημένης αὐτοῦ ψυχῆς μόνον ὁ Ἐσταυρωμένος τοῦ Γολγοθᾶ, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐσταυρωμένος ἐλληνισμὸς, ὃς ἐμυρολόγει τὰ πάθη· καὶ ὅτε μετέδιδεν ἔπειτα χαρμᾶς εἰς τοὺς πιστοὺς τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως, ἐσυμβολίζετο ἐν τῇ πατριωτικῇ αὐτοῦ καρδίᾳ τοῦ γένους ἡ μέλλουσα ἀνάστασις. Ἀλλὰ δὲν ἔλεγεν ὁ φιλόπατρις λευίτης μόνον Πιστεύετε καὶ ἀναμένετε, ἀλλ' ἀνέμενε τὴν ὥραν νὰ γείνη Γρηγόριος, Γερμανὸς, Διάκος καὶ Παπαφλέσσας.

Καὶ ἐπὶ τῶν ὁρέων πέραν ὁ κλέφτης καὶ ὁ ἀρματωλὸς ἐν ᾧ ἐψαλλε μὲ τᾶςματα ἐκεῖνα τὰ δημῶδη τάποπνέοντα ὅλην τὴν εὐωδίαν τοῦ θύμου τῶν βουνῶν τὰ κλέα τῶν πατρίων ἡρώων καὶ ἀνεκάλει εἰς νέαν ζωὴν τοὺς ἀρχαίους ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, δὲν ἐκαρδόκει τὴν παλιγγενεσίαν ἀπὸ τῶν ἀποικορμῶν σκιῶν τῶν χθῆς καὶ πρότρετ' ἀνδρειωμένων, ἀλλ' εἶχεν, ὡς ὁ ἀρχαῖος ἐκεῖνος Κρῆς, πρόβλημα τοῦ ἰλίου χρωτὸς τὸ κρυοφύλλι ἐκεῖνο, ὅπερ ἐμελλε νὰ βροντοφῶ ἡτὴ μίαν ἡμέραν τὴν ἐλευθερίαν.

Οὕτως ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ σκλαβωμένου γένους ἐτελεσιουργήθη ἡ μεγάλη ἀναγέννησις, ἣν ἐμελλε νὰ ἐπιστῇ τὸ 1821, διὰ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν δύο ἐνοιῶν, Πατρίς καὶ Θρησκεία. Θρησκεία ἀπεκδεχομένη ἐν πίστει ἀκραδάντη τὴν ἄνωθεν ἀντίληψιν ἀναποσπάστως ἀπὸ τῆς ἰδέας τῆς Πατρίδος, τῆς Πατρίδος τῆς μιᾶς καὶ ἐνιαίας καὶ μεγάλης, ἣν τὰ διδάγματα τοῦ παρελθόντος ἀπεδείκνυνον μεγαλουργήσαντες μόνον ὅταν συμπαρομαρτῇ εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ παρελθόντος φιλοτίμησιν ἡ μεγαλοπραγία τοῦ ἐνεστώτος. Κατάρτα, κατάρτα αἰώνια εἰς τὴν μακραίωνα δουλείαν, ἀλλὰ καὶ ἔστω εὐλογημένη ὡς πρὸς τοῦτο τὸ ἐν, ὅτι ἐσυνέτισε τὸ ἔθνος, ὅτι ἐδημιούργησε τὸ γένος. Ὅλη ἡ ἀπαράμιλλος δόξα τῆς ἀρχαιότητος μειοῦται, μειοῦται ἐπαισθητῶς, ὅταν ἀναλογισθῶμεν, ὅτι Ἀθηναῖοι καὶ Σπαρτιάται, Αἰγινῆται καὶ Κορίνθιοι, Θηβαῖοι καὶ Κερκυραῖοι ἦσαν τέκνα τῶν Ἀθηναίων καὶ τῆς Σπάρτης, τῆς Αἰγίνης καὶ τῆς Κορίνθου, τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Κερκύρας πολὺ μᾶλλον ἢ Ἕλληνες, ὅτι ἡ βροτοκτόνος ἐρις ἐχώριζε εἰς ἐχθρικά στρατόπεδα τοὺς πολίτας τῶν πόλεων, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς ἐνίοτε μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πόλεως τοὺς ἀστούς. Ὅλη ἡ τιτανομαχία τῶν περσικῶν πολέμων σμικρύνεται, ὅταν ἐνθυμηθῶμεν, ὅτι ὑπὸ τὸν χρυσοῦν τρίποδα ὃν ἀέθην ἐκ τῆς δεκάτης τῶν Πλαταιῶν ἡ νίκησασα Ἑλλάς ἦσαν ἐγγεγραμμένα τὰ ὀνόματα πρῶτοντα καὶ μιᾶς μόνον πόλεως συμμετασχουσῶν τῆς μάχης, ἐν ᾧ ἐκάστη πεδιάς καὶ ἐκάστη κοιλὰς καὶ ἐκάστη φάραγξ τῆς ἐλληνικῆς γῆς εἶχε νὰ ἐπιδείξῃ καὶ μίαν πόλιν.

Τριάκοντα καὶ μία μόνον πόλεις ἀντεμετώπισαν τὸν βέρβαρον τὸν ἐλθόντα νὰ δουλώσῃ τὴν Ἑλλάδα, αἱ δὲ λοιπαὶ ἐμψόζον ἢ ἠδικοῦσαν. Ἡ μὴ ὅτε τὴν ἐξηγτημένην Ἑλλάδα τοῦ

νότου διεδέχθη ἐν τῇ ἱστορικῇ σταδιοδρομίᾳ μετὰ δυνάμεων νεαλῶν ἀκμάα καὶ παρθένους ἢ Μακεδονία, δὲν ἐθεώρησαν οἱ νότιοι Ἕλληνες τὴν μάχην τῆς Χαιρωνείας ὡς τάφον τῆς ἐλληνικῆς ἐλευθερίας, μὴ ἀναλογιζόμενοι, ὅτι ἐν τῇ μάχῃ ἐκεῖνῃ διεκρίθη τὸ ποῦτον ὁ νεαρὸς ἐκεῖνος βλαστὸς τοῦ Φιλίππου, ὅστις ἐπέπευτο νὰ παραγάγῃ νικηφόρα τὰ σήματα τοῦ ἐλληνισμοῦ μέχρι τῆς Ἰνδικῆς καὶ καταλύσῃ τὴν περσικὴν δύσιν, ἐκπληρῶν πρῶτος αὐτὸς τὸν ὄρκον τῆς ὑστεραίας τῶν Πλαταιῶν, ὃν δὲν εἶχε θελήσει καὶ δὲν εἶχε δυνήθῃ νὰ ἐκπληρῶσῃ ἡ Ἑλλάς, σπαρασσομένη ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτῆς χειρῶν.

Ἀς το εἴπωμεν καθαρά· ἡ ἐλευθερία, ἡ μεγάλη ἐκεῖνη Ἑλλάς δὲν ἔχει, πολλοὺ γε καὶ δεῖ, τελείαν τὴν ἔνοιαν τῆς μεγάλης ἐλληνικῆς ἰδέας, ἥτις ὑποκρίνεται τὸ πρῶτον ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Βυζαντίου, ἥτις συντελεῖται ἐν τοῖς χρόνοις τῆς δουλείας. Ἡ χάρις τοῦ Ῥήγῃ εἶνε πολὺ εὐρυτέρα τοῦ χάρτου τῶν Σπαρτιατῶν καὶ τοῦ Δημοσθένους. Ὁ Ἕλλητισμὸς ἀναήνων ἐκ τοῦ ἐφιάλτου τῆς δουλείας καὶ ἀναλαμβάνων ν' ἀνακτήσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγαρηνοῦ λακπᾶ τοῦ μένιν ἐλευθερίαν ἐξεγείρεται μεγαλειότερος τοῦ μεγαλοδόξου καὶ ἀρχαίου ἐλληνισμοῦ κατὰ τοῦτο ὅτι δὲ εἶνε ἐλληνισμὸς μόνον τῶν Ἀθηναίων καὶ τῆς Σπάρτης, τῶ Θηβῶν καὶ τῆς Πέλλης, τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς Ἀντιοχείας, τῆς Νικημηδείας καὶ τοῦ Περγᾶμου, ἀλλ' εἶνε ἐλληνισμὸς διήκων ἀνὰ πᾶσαν τὴν ἐλληνικὴν Ἀνατολήν, ἀπανταχοῦ ἔνθα ἔδρασε καὶ ἐμεγαλύνθη ἐν τοῖς ἰρχαίοις καὶ μεσαιωνικοῖς χρόνοις ἡ Ἑλλάς, ἀπανταχοῦ ἔνθα δέδωκαν οἱ Ἀπόστολοι τὸν ἐλληνικὸν χριστιανισμόν, ἀπανταχοῦ ἔνθα ἐμαρτύρησεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, ἔνθα ἠγωνίσθη ἐν τοῖς πεδίοις μυρινέκρων μαχῶν, ἔνθα ἠνδραγάθησαν Ἕλληνες βασιλεῖς καὶ ἐλληνικοὶ λαοί, ἀπανταχοῦ ἔνθα εὐστομεῖται ἡ ἐλληνικὴ γλῶσσα, ἀπανταχοῦ ἔνθα τὸ ἔδαφος ἐδάφη δι' αἱμάτων ἐλληνικῶν.

(ἔπεται τὸ τέλος)

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἀνεχώρησε διὰ Κάτω Βίτσαν ὁ προσφιλεὶς ἡμῶν φίλος κ. Παναγιώτης Πλούμιος τελειόφοιτος τῆς ἱατρικῆς τῷ εὐχόμεθα κατευθύνει καὶ καλὰς μελέτας διὰ τὰς ἐπὶ διδακτορίᾳ ἐξετάσεις του.

— Ἀφίκετο ἐκ Ἐξέτης ὁ ἐκ Δοδράς κ. Μιχαὴλ Καραγιάννης καὶ ἐξ Ἀλεξανδρείας ὁ ἐκ Τσερβαρίου κ. Πέτρος Σιουτῆς.

— Ἀνεχώρησαν εἰς Ἰωάννινα οἱ κ. κ. Ἰωάννης Μαλαμῆδης τελειόφοιτος τῆς ἱατρικῆς καὶ Γεώργιος Ἰωαννίδης τελειόφοιτος τῆς θεολογίας.

— Ἀφίκετο ἐκ Τσερβαρίου ὁ κ. Ἀναστάσιος Καρπούνης καὶ ἀνεχώρησε διὰ Σέρρας καὶ ὁ κ. Σπυρίδων Τζορμπαντζῆς.

— Ἀνεχώρησε διὰ Κεστοράτιον ὁ κ. Βίκτωρ Ζωγράφος τελειόφοιτος τῆς ἱατρικῆς καὶ διὰ Πάπυγον ὁ κ. Βλάσιος Δαλαγιαννόπουλος φοιτητὴς τῆς φαρμακευτικῆς.

— Ἀνεχώρησε δι' Ἀρτσίσταν ὁ κ. Χαρίλαος Διούμας τελειόφοιτος τῆς νομικῆς καὶ εἰς Τσαρπανά ὁ κ. Κων. Φ. Φίλιος φοιτητὴς τῆς ἱατρικῆς.

— Διατρίβει ἐνταῦθα ἀφικόμενος ἐκ Μασσαλίας ὁ κ. Μανάρης.

— Ἀφίκετο καὶ ἀνεχώρησαν εἰς Ῥωμουνίαν οἱ κ. κ. Π. Βουζοκλῆς καὶ Φόλας, ἐκ Νεγᾶδων καὶ οἱ Π. Βοζδανῆκος ἐκ Τσεπελόβου καὶ Α. Σιῶλας ἐκ Καλωτῆ. Ἐκ Ῥωμουνίας δι' Ἰωάννινα ὁ κ. Κ. Ρουσόπουλος, Β. Γεωργίου, Τάκης Νικολάου, Ἰω. Χαλαράμπος καὶ Ἀριστέα Μαργαρίτη διὰ Στολεβὸν ὁ κ. Μιχαὴλ Ζάππας μετὰ τῆς κυρίας του καὶ Θεοδ. Σωτηρόπουλος διὰ Καλωτῆ. Ἐξ Ἀλεξανδρείας διὰ Πιστὰ τῶν Κατανοχωρητῶν οἱ Κ. Μακρῆς, Ἰω. Λεβέντης, Κ. Χ. Παππάς, Δ. Καραγιάννης, ἐκ Θεσσαλονίκης διὰ Τσερβαρίου ὁ κ. Δ. Καραλῆς, καὶ διὰ Φλαμπουράριον ὁ κ. Ν. Κούλας ἐνοδοχὸς ἐν Θεσσαλονικίᾳ ἐξ Αἰγύπτου δι' Ὀστανίτσαν οἱ κ. κ. Χαρ. Πάντος, Κ. Εὐαγγελίου, Δ. Βυαγγελίου, Π. Κωνσταντινίδης, Εὐάγ. Ἀθανασίου. Ἀφίκετο ἐκ Δολιανῶν οἱ κ. κ. Ἰω. Διακόπουλος καὶ Ντέφανος Τζαβέλας.

Εἰδοποιοῦνται διὰ τελευταίαν φορὰν οἱ καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν των εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ἠπείρου» νὰ ἐμβάσωσι ταύτην.

MIX. ΚΟΥΜΑΣ διχηγὸρος ἐκ Ζίτσης τῆς Ἠπείρου ὁδὸς Ζωοδόχου Πηγῆς ἀριθ. 4.